

Spillemænd og dermed ligestillede, menige osv., der havde deltaget i Krigen 1848—50. Ministeren mente da ikke paa Grund af Udgiften at kunne gaa videre, og Springet er jo ogsaa 16 Aar mellem de 2 Krige. Men Forholdet er jo saadan, at disse Pensioner endog beregnes efter de gamle Love af 1877 og 1851, der ikke en Gang tage alting med i Pensionsberegningen, saaledes ikke Paaklædning, Huslejegodtgørelse, Læge, Medicin, Brød osv. Og alle indrømme jo nu, at Statens Forhold ere om ikke blomstrende saa i alt Fald gode, og derfor kunde man maaske tænke paa at tage dette Andragende under Overvejelse og søge at imødekomme disse gamle Folk. Det indsendte Andragende anmoder, saavidt mig bekendt, om, at Pensionen maa beregnes efter de samme Regler som for deres yngre Kammerater, nemlig efter Pensionsloven af 1899. Det er maaske af mange Grunde ikke muligt at imødekomme dette, da der derved vil indføres et Præcedens for mange andre Klasser. Men jeg henstiller i alt Fald, at Ministeren vil søge at gennemføre for disse gamle Folk her et Lovforslag i Lighed med Loven af 1905 for Trearskrigens Vedkommende.

Maa jeg dernæst med et Par Ord henvende den højtærede Kultusministers Opmærksomhed paa Himmelbjerggaarden. Jeg har haft Lejlighed til at foretage en kritisk Revision af disse Forhold, og jeg kan da ikke undlade at sige, at der maa gøres noget for denne Institution . . . Nej, den sorterer jo nu under Justitsministeriet, tidligere var den under Kultusministeriet. Men det kunde jo tænkes, at Justitsministeren ved Reguleringen af disse Forhold kunde finde en Anvendelse for Himmelbjerggaarden, saaledes at den i alt væsentligt blev i det samme Spor. Jeg fremdrager det her for at lade Tinget vide, at som det gaar nu, kan det ikke blive ved at gaa. De 15,000 Kr. paa Finansloven strække ingenlunde til, og det er heller ikke muligt at faa Maskineriet til at gaa ved Hjælp af de private Gaver. Det er jo den gamle Historie, at naar Staten i væsentlig Grad begynder at bære et Foretagende, falder det private Initiativ en hel Del af. Forholdet er kort sagt det, at jo større Elevantallet bliver, des større bliver ogsaa Underskuddet; det skulde jo gerne være omvendt. Navnlig skulde Gaarden, naar den er fuldt belagt, kunne bære sig, men det kan den ikke. Det er ikke paa Grund af Ledelsens Mangelfuldhed. Det

bunder ganske simpelt i hele den selvejende Institutions Ordning. Man har ikke været tilstrækkelig forudseende, da man planlagde den. Man har Gang efter Gang forhøjet Statstilskuddet, men det maa dog være meget, meget højere, hvis man skal naa en fornuftig Balance, hvorigennem Fremtiden kan betrygges. Jeg tænker mig Muligheden af, at hele dette Forhold kan ordnes i Forbindelse med Spørgsmaalet om de vanskelige Børns Opdragelse overhovedet.

Jeg maa maaske ogsaa have Lov til at gøre en enkelt Bemærkning overfor den højtærede Trafikminister. Den er nærmest begrundet ved, at adskillige ærede Medlemmer have omtalt Tantièmesystemet. Jeg skal ikke komme ind paa, hvad der i saa Henseende er sagt, men kun udtale, at efter min Mening er dette System absolut forkasteligt ved en Statsinstitutions Drift. Saa fortrinligt det end kan være under private Forhold, lige saa lidet heldigt anser jeg det for at være under Statsdrift. Det tvinger til mange Ting, som man i og for sig kunde ønske anderledes. Det er i alt Fald sikkert, at det fremtvinger en Kritik — den være mere eller mindre berettiget —, der bundet i, at man af Hensyn til at faa Tantiemen saa stor som mulig, navnlig for de højeste Poster, indretter Driften i en væsentlig Grad derefter. Deri bundet en stor Del af Kritikken. Hvorvidt den er berettiget, skal jeg ikke opkaste mig til Dommer over, men dette alene er tilstrækkeligt til, at man ikke bør anvende Systemet.

Saa har jeg en Henvendelse — jeg er ikke ganske sikker paa, om det er til Kultusministeren eller Finansministeren. Det drejer sig om afskedigede Lærerenkers Pension. Der er det mærkelige Forhold, at afskedigede Lærere og Lærerinder og Lærerenker faa deres Pension udbetalt 3 Maaneder bagud, og at dette ikke er noget heldigt Forhold, behøver jeg ikke at motivere. Alle andre af Kommunens og Statens Embedsmænd faa som Regel deres Lønning og Pension udbetalt en Maaned forud, og det er da et højst abnormt Forhold, at de her nævnte endogsaa skulle vente til 3 Maaneder bagud. Det kan ikke være vanskeligt at rette. Jeg henstiller til den vedkommende Minister at faa dette ændret, saaledes, at de faa deres Pension udbetalt i Lighed med andre afskedigede Funktionærer, altsaa paa Maanedsdagen forud maanedlig. Det har jo meget at betyde for dem, der kun have